

de ængstelige og urolige holde Modet oppe og saa iøvrigt med Klogskab give os den Kritik og den Støtte, der kan være til Hjælp for os.

Det forekommer mig, at disse Tider opfordrer til at tale sagte om „Flugten mod Tinderne“, saa vist som Vegen til „det forjættede Land“ — Udtrykket er mig meget højestemt — i Øjeblikket synes ufarbar; men det daglige Arbejde føder i sig selv Maal, og ad den maaske beskedne Vej haaber vi at naa frem til vore Læseses Tillid og Beroligelse.

A. K. S.

Ude fra.

De engelske Parlamentsvalg.

Da *Barbara Mc Larren* i 1917 udgav sin Bog „*Women of the War*“, skrev Asquit et Forord, hvori det hedder:

„De (Kvinderne) har udrettet og udretter Ting, som vi alle før Krigen vilde have anset for ganske fremmede for deres Natur.... Der er ingen Tvivl om, at de her skildrede Erfaringer og Bedrifter, naar Krigen er forbi, vil komme til at udøve stedsevarende Virkning paa Statsmændene og Økonomernes Opfattelse af Kvindens Indflydelse og Virksomhed i den rekonstruerede Verden.“

Det havde været til Asquits Ære, om han „før Krigen“ havde kunnet skimte de Evner hos Kvinderne, han nu har faaet Øjnene op for — det er muligt, at Valgresultatet for ham, da var blevet et andet. Nu blev det Kvindernes uforbeholdne Hyldest til Lloyd George.

Begeistrede har engelske Kvinder givet deres Tilslutning til Valget; i enkelte Kredse har 20 Kvinder stemt mod 1 Mand.

Men ikke alene har de afgivet deres Stemmer — 16 Kvinder har været opstillet som Kandidater. Deraf blev imidlertid kun een valg — Grevinde *Markievics*. Som Kandidat for Sinn-Feinerne i Irland besejrede hun sin unionistiske Modkandidat.

Det var en Skuffelse, at den tapre Forkæmper for Kvindernes Sag, *Miss Christabel Pankhurst* ikke kom ind, hun var nær Maalet. Men Begyndelsen er gjort; og man tør vel nok haabe og tro, at de Kampe, der nu forestaar for at faa vore arme sønderslaaede Verden i Orden igen, de

vil blive kæmpet af Mænd og Kvinder i Fællesskab.

Franske Kvinders Nationalraad

Indbød den 8. December til et stort Møde, hvor Kvindernes Krav om Valgret blev forhandlet under stor Deltagelse. Paa Indbydelserne var trykt følgende Tekst:

I England, Amerika, Australien, Sverige, Norge, Danmark, Holland og Finland har Kvinderne faaet Stemmeret. Selv vore Fjender tager Del i de ny Regeringers Valg. Skal de franske Kvinder være de sidste, der faar deres Ret? Parlamentet har tilstaaet denne Ret til de indfødte i Alger; vil de nægte franske Kvinder den? Har disse ikke i Løbet af fire Aar bevist deres Betydning for Samfundet, deres Hengivenhed for Fædrelandet? Har de Lidelser, de har baaret, det Arbejde og den Energi, de har udvist, ikke gjort dem fortjent til, at man tilstaar dem Titelen „Statsborger“? Freden har, saavel som Krigen, sine Pligter at opfylde; for at dette kan ske paa bedste Maade, maa Kvinderne have den Ret, der tilkommer dem. Derfor er det, at franske Kvinders Nationalraad indbyder alle Mænd og Kvinder, som optænder af en sand Retfærdighedsaand, vil være med til at forlange *Kvindernes Stemmeret i 1919*.

Mødet resulterede i en Henvendelse til Kamret, hvori det forlanges, at M. Flandins Betænkning, antaget af *la Commission du Suffrage universal*, uden Tøven sættes paa Dagsordenen, at Frankrig ikke maa blive den sidste store Nation, der tilstaar Kvinderne Stemmeret.

Kvindelige Theologer.

I det ansete Tidsskrift „*Die Christliche Welt*“ har to kvindelige Theologer, *Rosa Gutknecht*, Schweiz, og *Elsbeth Oberbeck*, Heibelberg, udtalt deres Glæde over, at Interessen for de kvindelige Theologers Virksomhed giver sig stærkere og stærkere Udtryk i Pressen; særlig de schweiziske Kvindblade tager til Stadighed dette Spørgsmaal frem.

R. Gutknecht paaviser, hvor ugørligt det har været for Kvinder at studere Theologi — de maatte ikke tage Eksamen, og intet Embede var tilgængeligt for dem. Imidlertid blev der i 1913 indrettet en afsluttende Eksamen ved Universitetet i Zürich for de theologiske studerende, som det ikke er tilladt at tage statskirkelig theologisk Eksamen; man tænkte her

særligt paa Kvinder og Udlændinge. Denne Fakultetseksamen stiller samme Fordringer som den statslige Eksamen, men berettiger ikke til nogen Art af Ansættelse indenfor Statskirken. Imidlertid blev det December 1917 vedtaget af Zürichs og Berns Synoder, at Kvinder med theol. Eksamen maatte ansættes som Hjælpere paa Landet ved Undervisning, Sjølesorg, Menigheds- og Fattigpleje. R. G. har selv arbejdet i en saadan Stilling og glædet sig over den Sympati, der er vist hende fra Befolkningens Side.

En lignende Stilling indtager E. Oberbeck i Baden. Hun underskriver sig „*Phargehilfin*“. „Endnu,“ siger hun, „tilstaas der ikke Kvinden Ret til Ordination, Uddeling af Sakramenterne eller offentlig Prædiken,“ men hun er taknemlig over, hvad der er naaet. „Hvilken større Kærlighedsgerning kan man,“ siger hun, „øve mod Mennesker i disse Tiders Nød end den at bringe dem Jesu Kristi Evangelium.“

Nye Bøger.

Thit Jensen: Gerd. Det tyvende Aarhundredes Kvinde. (G. B. N. F.).

Vi er endnu ikke naaet en Femtedel ind i det tyvende Aarhundrede; den Opgave, *Thit Jensen* har sat sig i sin sidste Bog, at skildre det tyvende Aarhundredes Kvinde ligger altsaa udenfor menneskelig Mulighed. Er det Naivitet, naar hun giver Bogen denne Undertitel, eller er det en Flothed, der er faldet Forfatterinden i Pennen sammen med mange andre Flotheder, en — Meningsløshed bliver det under alle Omstændigheder.

Gerd er nitten Aar, da Bogen slutter; hun kan højst sættes som Repræsentant for den første Femtedel af Aarhundredet. Men heller ikke som saadan kan hun antages.

Hun er besynderlig gammeldags; hun ejer ikke nogen af de Egenskaber, der, som *Særkende*, præger den ny Tids Ungdom — blot den Omstændighed, at hun vokser op uden at lære noget, uden at hun eller andre sætter Maal for hendes Udvikling, er en svunden Tids Kendemærke.

Gerd er Præstedatter paa Fuur, moderløs, og hendes Far er Præstemand skildret efter gode, gamle og brugte Forbilleder, det vil sige — han er et Pjok.